

Продовження об'єднання
України з Радянським Союзом
№ 142

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 8 грудня 1939 р.

Субота, 28 листопада 1987 року

№ 142 (3981).

Ціна 2 коп.

СЛОВО ЧИТАЧА

Нині розхожою стала фраза: ми часом більше знаємо про проблеми островів Фіджі, ніж про свої власні. Допускаючи, що в цьому новомодному афоризмі є доля істини, хочу сьогодні повести мову на тему небайдужо мені як санітарному лікарю і... як комсомольському лектору. На мою думку, ця тема поки що не висвітлювалася як слід у нашій обласній пресі.

Торік мені довелося бути на курсах підвищення кваліфікації у Волгограді. Говорили там про гігієну праці, причому розмова йшла довкола комп'ютерів, створення сучасних систем регулювання клімату на виробництві, нейтралізації найменших шкідливих впливів технології на людину тощо. Звісно, розмова та була дуже потрібною, адже йшлося про завтрашній день гігієни праці на виробництві (на деяких підприємствах це вже день сьогоднішній). Однак після тих курсів особливо складно було знову поринути в будні роботи санітарного лікаря в Новомиргороді.

Я розумію, що одразу всіх проблем, які накопичувалися роками, не вирішити. Але коли я (як і лектор) приходжу на підприємство, щоб говорити про правила гігієни праці, то нерідко натикаюся на стіну нерозуміння. Причина одна — порушення елементар-

ВІДКЛАДАТИ НА ЗАВТРА — НЕ МОЖНА

них норм гігієни на цілому ряді підприємств. І порушення ці далеко не завжди обумовлені технічними чи технологічними труднощами.

Приміром, до останнього часу на Новомиргородській меблевій фабриці виробляли фарбували не у спеціальній камері, як то має бути згідно технології, а у цеху. Звичайно, що це порушення негативно позначалося на мікрокліматі цеху, на здоров'ї робітників. А таких, дрібних на перший погляд, порушень можна знайти скрізь. Всі вони в сумі призводять до зростання кількості захворювань, отже, втрат робочого часу, до зниження продуктивності праці. Тобто питання це не лише гігієнічне, але й економічне.

Нам давно вже пора як слід подумати про те, чи можна так, як досі, зберігати й використовувати отрутохімікати, не звертаючи уваги на шум на підприємствах, крізь пальці дивитися на порушення техніки безпеки. А тим часом комплексні плани й заходи в питанні, що стосується гігієни праці, не виконувалися десятиріччями. Нічого практично не змінялося на краще в цьому плані і за ті чотири з лишком роки, відколи я працюю на санепідемстанції. Нині появились зміни і надії на краще, зокрема, у районі прийнято комплексну «Програму здоров'я».

Треба сказати, що є у нас і такі підприємства, де до гігієни праці ставляться інакше, по-ділово. Це перш за все АТП № 10040, район електричних мереж, елеватор. Чому б не поширювати їхній досвід, звичайно, з урахуванням специфічних умов роботи кожного підприємства? Чому не втручаються у цю справу, не б'ють тривогу комсомольські «проектористи», народні контролери Новомиргородських цегельного заводу, меблевої фабрики, шахти «Новомиргородська»?

Так от, я цілком розумію людей, які, відпрацювавши всім годни у поганих умовах, добряче стомившись, не хочуть після роботи ще й лишатися на лекцію або інший захід, який їм пропонують. А от адміністрацію таких підприємств мені зрозуміти важче: на мою думку, шкідливий вплив і на людину, і на результати виробництва гігієнічної «безтурботності» явно недооцінюється. Моя пропозиція: негайно вжити усі ці питання під контроль громадськості, зробити надбанням гласності. І в цій справі, певно, пік не обійтися і без преси, і без комсомолу, — зокрема, «Комсомольського проєктора».

О. КУЦЕНКО,

санітарний лікар з гігієни праці Новомиргородської санепідемстанції.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ

ТРИВАЮТЬ СУПЕРЧКИ ДОВОЛА РІВНЯ ВЕДЕННЯ АТЕІСТИЧНОЇ ПРОПАГАНДИ. ПУБЛІКАЦІЯ «ЩОБ ЗРОЗУМІЛИ ТЕБЕ...» — 2 СТОР.
НАБЛИЖАЄТЬСЯ НОВОРІЧНЕ СВЯТО. А ЯК ВИ ВІЗНАЧИЛИ ВІДЗНАЧАЄТЕ СВЯТА? ЧИ ДІЙСНО ВО-

НИ ТАКІ РАДІСНІ ДЛЯ УЧАСНИКІВ? АНКЕТА ДЛЯ ЧИТАЧІВ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» — 3 СТОР.
ВОДА З КРАНУ МОЖЕ НЕ ТЕКТИ І ТОМУ, ЩО У ВОДОГОНІ БУДІВЕЛЬНИЙ «ЗАБУЛИ» ЗВИЧАЙНУ ГОСПОДАРСЬКУ ТОРБУ. ПРО ЦЕ, А ТАКОЖ ПРО ДІЄВІСТЬ ВИСТУПІВ ГАЗЕТИ, ПІДСУМНИЙ КОНКУРСУ НА КРАЩИЙ ПІДПИС ДО ФОТОЖАРТУ, ФРАЗИ Й ЛАНОНІЗМИ — У ЧЕРГОВОМУ ВИПУСКУ «АХІЛЕСОВОЇ П'ЯТИ» НА 4 СТОР.

ПЛЕНУМ ОБКОМУ ЛКСМУ УКРАЇНИ

26 листопада відбувся пленум обкому комсомолу, який розглянув питання:

1. Звіт першого секретаря Петрівського райкому ЛКСМУ М. Платошин. З інформацією по цьому ж питанню виступив перший секретар Кіровоградського райкому ЛКСМУ м. Кіровограда С. Мальований.

2. Про хід виконання і участь членів виборчих органів обкому комсомолу в реалізації пропозицій і критичних зауважень, висловлених на XXIV обласній комсомольській конференції, другому пленумі обкому ЛКСМУ України.

У першому питанні із звітом на пленумі виступив перший секретар Петрівського райкому комсомолу М. Платошин. З інформацією по цьому ж питанню виступив перший секретар Кіровоградського райкому ЛКСМУ м. Кіровограда С. Мальований.

В обговоренні взяли участь другий секретар Знам'янського міського комсомолу В. Пономаренко, медсестра Петрівської районної лікарні К. Кабашнюк, перший секретар Устипівського райкому комсомолу О. Щеряк, завідувачий

відділом спортивної і об'єднаної масової роботи обкому комсомолу В. Полулях, перший секретар Світловодського міського комсомолу Ю. Кожум'яка, перший секретар обкому ЛКСМУ П. Малій.

У другому питанні пленум прийняв постанову.

З інформацією у другому питанні виступив секретар обкому комсомолу О. Котов. В обговоренні інформації взяли участь перший секретар Голованівського райкому комсомолу С. Осипенко, швея Вільшанського промкомбінату Т. Кривенко, пер-

ший секретар Долинського райкому ЛКСМУ С. Івашенко, другий секретар Компанітського райкому комсомолу М. Жученко.

У другому питанні пленум прийняв постанову.

У роботі пленуму обкому ЛКСМУ взяли участь і виступили на ньому завідувачий відділом організаційно-партійної роботи обкому Компартії України В. Д. Бабій. У роботі пленуму обкому комсомолу взяли участь відповідальні організатори ЦК ВЛКСМ Т. Гайратов.

(Звіт про пленум обкому комсомолу буде опубліковано).

НОВИЙ РІК — ПОЗАДУ

Для водіїв Олександрійської третьої колони тресту «Кіровоградводбуд» новий рік настав ще п'ятнадцятого жовтня. Саме тоді вони звітували про виконання річної норми. Телер, за словами бригадира «кравистів» комсомольця Юрія ЗАУДАЛЬСЬКОГО (на знімку), який тут трудиться вже шість років, на виробничому календарі його колег зима закінчується. Юрій впевнений, що його друзі-водії, як і він сам, постійно утримуватимуть першість у соціалістичному змаганні.

Фото В. ГРИБА.

БІОГРАФІЯ Олександрійського заводу підйомно-транспортного устаткування імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції починається з 1932 року, з того періоду, коли молода Країна Рад розгорнула боротьбу за втілення в життя ленінського плану індустріалізації країни.

Його директор, Ф. Г. Кравчинська, проявила багато старань у збиранні матеріалів, оформленні музейних кімнат, охоче розповідає історію заводу. Перша продукція — вагонетки, лебідки для шахт, несоси, машини для завантаження торфу, самохідні багери... Все це необхідне було для механізації трудомістких процесів, і заводчани не шкодували сил для збільшення випуску продукції.

А ось стенд із поштовими фотографіями. Перший парторг заводу А. І. Захарченко. Проникливий погляд сповитих очей, обличчя просте, відкрите. Дівчина з нероткою зачіскою, характерною для тих років. Круглолице симпатичне обличчя, пророслий берет. Це перший комсомольський ватажок заводу Саша Хорольська.

У 1934 році в заводському партосередку було 11 комуністів, у комсомольському — 27 юнаків і дівчат. Всього на заводі працювало 225 чоловік.

У передвоєнні роки колектив активно включився в стахановський рух. Міська газета «Коллективіст Олександрійщини» від 8 березня 1938 року вмістила розповідь однієї з перших стахановок, комсомолки Галини Бесарабової. Ось що вона писала: «Три роки працюю на механічному заводі бураугілля (так тоді на-

У ЗАВОДСЬКІЙ СВЯТИНІ

зав'язав завод). Добре опанувала токарну справу, стала в ряди стахановців. Щоденно виконую заводчан на 200 процентів». В числі стахановців також були С. Кудря, Г. Дробот, Г. Мірошниченко, І. Захарченко та багато інших.

Війна. Один із стендів музею присвячений подвигу патріотів-заводчан Мірошниченка, Захарченка і Кудря, які врятували від знищення бист В. І. Леніна, відлитий на цьому підприємстві ще у 1935 році.

На стенді «Вони захищали Батьківщину» — десятки фотографій. Це ветерани війни і праці — гордість колективу заводу. Поруч стоять пам'ятні прапори. Один з них вручили заводчанам будівельники Саяно-Шушен-

ського ГЕС за достронове виконання термінових замовлень. А ось під силою Почесна грамота за активну діяльність в русі прихильників миру, якою нагородили кранобудівників Радянський комітет захисту миру.

У 1962 році завод почав випускати перші підйомні крани — електромостові, грейдерні, козлові, з дистанційним управлінням. Ця продукція добре відома в усіх республіках Радян-

ського Союзу. Знають її в Болгарії, В'єтнамі, Кореї, Алжирі, Болівії, Сирії...

Привертає увагу діюча модель потужного підйомного крана удосконаленої конструкції, яку виготовили заводські умільці. Торік олександрійські кранобудівники виконали важливе замовлення для Канського Ачинського теплоенергетичного комплексу: виготовили вузли надпотужного стрічкового конвейера для одного з вугільних розривів.

Стенди з портретами ударників п'ятирічок, фотомонтажі — то віхи зростання заводу, становлення його колективу Роки, люди, діла — так можна назвати комплекс музейного госпо-

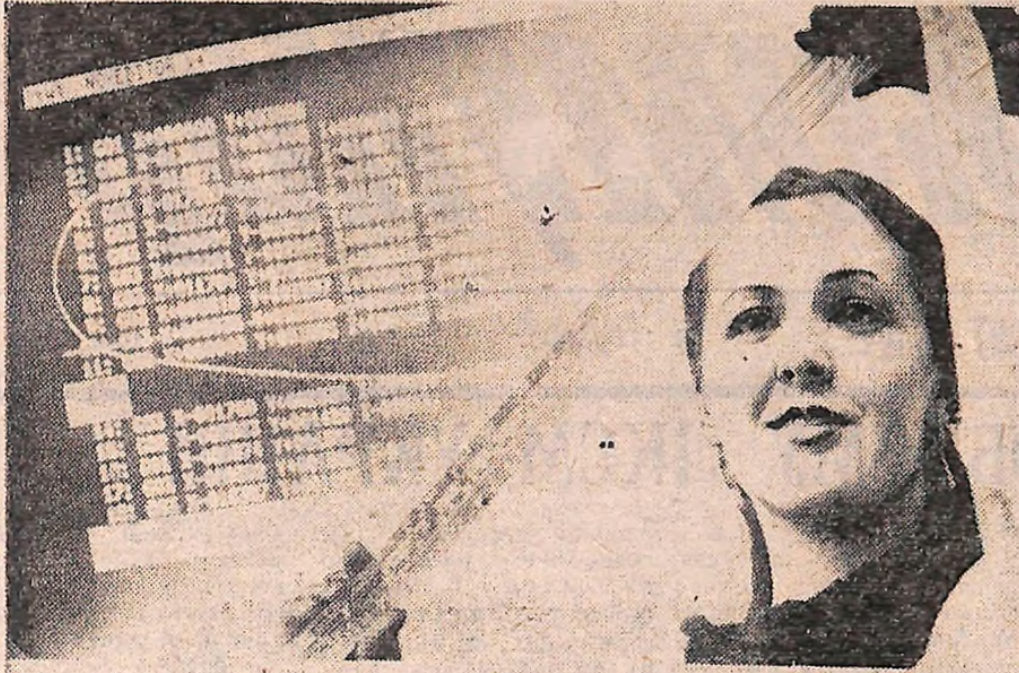
дарства, де в хронологічному порядку показана історія підприємства Велика експозиція відведена розповідям про кращих трудівників. Ось тільки окремі призвища з Книг пошани та трудової слави, зі стендів. Кавалер ордена Леніна Л. Я. Данилюк, кавалер ордена Жовтневої Революції О. В. Кашпуровський, кавалер ордена Дружби народів В. А. Спичка, кавалери ордена Трудового Червоного Прапора Ф. С. Набойченко, О. М. Бабич, А. С. Ви-

ходець, кавалер ордена «Знак Пошани» Р. І. Олійниченко, кавалер ордена Трудової Слави III ступеня А. П. Великий...

Сьогодні завод випускає підйомні крани кількох модифікацій вантажопідйомністю від 2 до 16 тонн. Люди продовжують вписувати в біографію підприємства нові сторінки. В музеї з'являються нові документи, експонати, цікаві матеріали. Він став справжньою святинєю для колективу і природно, що саме звідси починають знайомство з заводом ті, хто сьогодні аливається в трудовий колектив.

В. КОЛЕСНИКОВ,
м. Олександрія.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Вперше верстати з ЧПУ на заводі «Гідросила» почали використовувати в 1978 році. Одразу виникло ряд труднощів: не вистачало кваліфікованих спеціалістів, були й організаційні неперозуміння.

На сьогодні вже створені і успішно діють служби при відділах головного технолога, головного енергетика, в

цехах, які використовують верстати з ЧПУ.

До 1990 року парн перстатів з ЧПУ досягне чималой цифри — 70. А це для підприємства — неабиякий плюс: автоматизується малосерійне виробництво складних деталей, значно поліпшиться якість продукції.

На знімку: (угорі) інженер-технолог САПР Л. ЛАСКІНА; триває наладна

прокатного верстат з ЧПУ, її ведуть інженер-технолог бюро ЧПУ Г. ЛОШАН і старший майстер дільниці товари народного споживання М. НІКОЛАЄВ; Ф. ТИХОНОВА і Т. КУРИНА (знімок унизу) біля пристрою підготовки даних RWT-1520.

С. ГРИМБЕРГ.
Фото В. ГРИБА.

За сімдесят років Країна Рад досягла величезних успіхів у будівництві соціалізму, в розвитку промисловості, сільського господарства, науки, техніки, культури. В яскравому сузір'ї радянських республік Україна стала однією з найрозвинутіших республік світу.

Одним з тих, хто встановлював Радянську владу на Єлисаветградщині, був Ян Григорович Шканд. Він народився 7 січня 1889 року в Єлисаветграді, у родині швеця. Дитинство його було недовгим: одержавши початкову освіту, дванадцятирічний хлопчик пішов працювати на механічний завод учнем токаря. Там він на собі відчув соціальну несправедливість, тяжку експлуатацію капіталістів. Ян ще підлітком почав читати заборонену літературу, шукати шляхів боротьби за свої права.

Ян Григорович брав активну участь в революції 1905 року, часто бував на масових мітингах. Через багато років загадував: «З 1906 року я був в РСДРП...».

Молодий революціонер створив робітничі гуртки на заводах Яскерського і Шкловського, рідив страйкарям ставити політичні вимоги. На його квартирі часто збиралися робітники, велася агітаційна робота, проводилися підпільні збо-

ри... Місце зборів видав прокататор. В січні 1907 року поліція оточила будинок і заарештувала всіх, хто в ньому перебував. У вісімнадцять років хлопець вперше потрапив до тюрми.

Навіть за ґратами не припинялась боротьба з царизмом. Шканд бере участь у підкопі для в'язнів-смертників, намагається втекти. За це його піддають жорстоким тортурам, закусавши в кайдани. Не маючи доводів революційної діяльності Шканд, його в 1908 році відпустили з тюрми.

Після Лютневої буржуазно-демократичної революції партія почала діяти легально. В березні 1917 року

в Єлисаветграді був створений комітет РСДРП, до якого увійшов більшовик Шканд. Також його було обрано від профспілки металістів до завком заводу Ельворті. Я. Г. Шканд взяв активну участь у створенні міської Ради робітничих і солдатських депутатів. Більшовики Єлисаветградщини вели активну боротьбу за маси. Все більше жителів міста підтримувало їх.

У жовтні сімнадцятого трудящі Єлисаветграда з радістю зустріли звістку про перемогу Жовтневої революції в Петрограді. Проте через чисельну перевагу меншовиків, наявність націоналістичних сил, владу на Україні захопила Центральна рада.

В місті тоді почав діяти військово-революційний комітет, котрий 10 січня 1918 року проголосив Радянську владу в місті і повіті. Єлисаветградський ревком підняв робітників на бій із гай-

Щоб зрозуміли тебе...

XXVII з'їзд КПРС ще раз підтвердив непохитність лєнінських норм ставлення до віруючих, в основі яких — повага до людини, до її переконань і почуттів, залучення її до громадського життя, антивісь я життєвої позиції. Слід сказати, що в нашій області в основному склалася чітка система науково-атеїстичного виховання, підготовки атеїстичних кадрів. Та на місцях усе залежить від активності кожного комуніста, комсомольця. Зокрема — в забезпеченні глибоко продуманого атеїстичного виховання населення з перспективою на кінцевий результат. Тому деякі питання організації атеїстичного виховання і індивідуальної роботи з віруючими слід переглянути і вдосконалити згідно вимог сучасності.

У нас існує поділ пропагандистів на три групи: лекторів-атеїстів, агітаторів-атеїстів і організаторів атеїстичної роботи. В обов'язки лектора-атеїста входить читання лекцій. Немає сумніву в тому, що підготовка до лекції і виступи в аудиторії — це копітка і відповідальна справа. Лектор-атеїст витрачає багато часу, духовних і фізичних сил для виступу перед людьми. Лекції, звичайно, треба чи-

тати, до того ж читати на високому рівні. Та нині кожен лектор-атеїст повинен також включатися в індивідуальну роботу з віруючими.

Як свідчить досвід, тільки окремі лектори-атеїсти знаходять час для бесід із людьми, піданими релігійному впливові, підтримують з ними дружні стосунки і допомагають їм обрати вірну дорогу в житті.

Атеїстичне виховання населення в містах, районах і населених пунктах організують і ведуть партини та комсомольські організації. Але на місцях склалася така система, при якій агітаторів-атеїстів, котрі ведуть індивідуальну роботу з віруючими, організаторів атеїстичної роботи підбирають партини організації й комсомол. Лектори-атеїсти підпорядковані товариству «Знання». Організатори атеїстичної роботи в трудових колективах і навчальних закладах планують атеїстичну роботу. Самі ж вони з лекціями не виступають, індивідуальної роботи з віруючими теж здебільшого не ведуть. Чи ж так має бути?

Чимало наших лекторів мають вищу атеїстичну освіту, стали, як то кажуть, майстрами своєї справи. Наведу за приклад роботу лектора-атеїста з селища Салькове Гайворонського району А. Т. Маєвського. Він — невтомний пропагандист наукового атеїзму, веде лекційну роботу, не уникає й індивідуальної, керує районною науково-атеїстичною секцією.

Більше півтора десятка років тому в Сальковому оселилася група «свідків Єгови». Вони відмовлялися брати участь у громадському житті, їхні діти трималися відособлено, не відвідували шкільних уроків співу та фізкультури; не брали участі в роботі піонерської, комсомольської організації. А. Т. Маєвський зумів до-

АТЕІЗМ: РОЗМОВА ПО ЩИРОСТІ

вести віруючим, що вихована не проти них, що це боротьба за них, за те, щоб жили вони повноцірним життям.

Проста істина: людина народжується не для страждань, а для щастя. Нині діти віруючих беруть участь в громадському житті школи, продовжують навчання в старших класах, молоді почала відвідувати культурні заходи, передплачують газети й журнали. Кілька молодих людей зовсім відійшли від релігії. Один із них, М. Клішевський, у листі до своїх атеїстів-наставників написав: «Земний унілі вам, добрі люди, велике спасібі за те, що бачу світ ясними очима. Ви подарували мені щастя жити і працювати для людей».

А ось що написала колишня учениця А. Т. Маєвського Люба Шевченко у листі до нього: «Ви відкрили очі. Лише зараз по-справжньому оцінюю вашу турботу. Спасібі, велике спасібі за те, що не дали мені схибити на життєвому шляху. Хочу повідомити вам, що успішно закінчила університет. Тепер я учитель-мовник...».

Атеїстичне виховання — це теж перебудова, перебудова мислення віруючих людей, їхнього світогляду, звичок, які вадять їхній громадській активності. Перебудова ця відбувається не просто, через болючі пошуки і роздуми, через зміни соціальних зв'язків кожного віруючого. Та повсячас і всюди боротися за кожну людину — хіба це не благородне завдання?

П. ДМИТРЕНКО,
завідуючий обласним будинком атеїзму.

«РОЗПОВІДЬ СТАРОГО КЛЕНА»

Так називалася критична кореспонденція, опублікована в «Молодому комунарі» 20 серпня ц. р. У ній йшлося про занедбаність роботи по закріпленню молоді в колгоспі «Дружба» Олександрівського району.

До редакції надійшла відповідь за підписом секретаря парткому господарства В. С. Лаврінєнка. Річ повідомляє, що публікацію обговорено на розширеному засіданні

правління колгоспу з участю членів комітету комсомолу. Критику визнано правильною.

Правлінням колгоспу розроблено план соціально-економічного розвитку господарства. Вже наступного року один з його пунктів було виконано — введено в експлуатацію 3,5 кілометра дороги з твердим покриттям. На-

дамацькими загонами. 29 січня гайдамаки були переможені. Радянську владу в місті було встановлено остаточно.

Ян Григорович Шканд було обра до президії ревкому, де він виконував обов'язки секретаря. А невдовзі більшовик вступив до одного з перших загонів Червоної гвардії в повіті, вів там політичну роботу, брав участь в боях з гайдамаками та юнкерами Єлисаветградського кавалерійського училища.

В 1918 році Україну захопили німецькі та австро-угорські окупанти. Я. Г. Шканд разом із ревкомом евакуювався на Урал у розпорядження Уфимського губкому. В місті Давлеканово він одержав призначення на посаду голови Надзвичайної комісії, став членом виконкому. Ян Григорович організував Давлеканівську організацію (РКВ(б) і, очоливши її, брав

участь в боях із білочехами. Під час роботи в місті Бєлібє виконував обов'язки голови повітового відділу управління, входив до партійно-слідчої комісії.

Після громадянської війни Я. Г. Шканд повернувся до рідного міста. Тут був головою ради народних суддів, завідувачем фінвідділом повіту, секретарем повітової контрольно-парткомісії, брав участь в боях із махновцями.

Я. Г. Шканд направляли в різні місця, на різні посади. До Великої Вітчизняної війни він працював у Чернігові, Лубнах, Павлограді, Ізюмі, Мелітополі, Бердянську.

Відмінну працю Я. Г. Шканд не раз відзначали почесними грамотами, цінними подарунками. Трагічні роки сталінських репресій в історії нашої країни не обійшли стороною і Я. Г. Шканд. В Бердянську він став жертвою наклепу і більше року перебував під слідством. В кінці 1939 року справу було припинено і Я. Г. Шканд

ступного року розпочнеться будівництво централизованого водопроводу, кількох житлових будинків. Господарство постійно надає допомогу індивідуальним забудовникам, виділяючи їм кошти та будівельні матеріали.

Для поліпшення спортивної роботи на селі визначено за доцільне вестити посаду інструктора по спорту.

знову став до роботи. Велика Вітчизняна війна застала Я. Г. Шканд в Бердянську, звідки він евакуювався в Усть-Ішимський район Омської області, де працював на різних господарських посадах. У 1944 році він повернувся на Україну в місто Осипенко, а в 1947 році — до Кіровограда.

Ставши пенсіонером республіканського значення, Ян Григорович Шканд працює інспектором по штабах в Кіровоградському облфінвідділі, обирається депутатом до міської Ради, дає наукові консультації по відновленню подій на Кіровоградщині в революцію і громадянську війну.

24 червня 1960 року Я. Г. Шканд не стало серед нас. В. ГУЛЕНКО,
архівіст першої категорії Держархіву Кіровоградської області.

АНКЕТА «МК»

СВЯТО СЕРЕД БУДНІВ

До новорічного свята ще далеко — більше місяця. Але вже сьогодні, напевно, у вас, шановні наші читачі старішки для старшокласників «Вітрила, студентської «Аудиторії» і для учнів СПТУ «Перспективи», є вже певні задуми й бажання почати 1988 рік нестандартно, святково. Торік, під кінець грудня до редакції телефонували: не знаємо, де і як ми будемо зустрічати Новий рік, бо в нашій школі... У листопадових «Вітрилах» ми опублі-

кували лист старшокласниці із Світловодська, яка скаржиться, що нема нічого в їхній школі цікавого, окрім табору праці й відпочинку. Певно, і свята там проходять беззмістовно, абияк. Ось саме про це й хочеться поговорити нам з учнями та студентами у першому, новорічному, випуску газети «Молодий комунар»: чи завжди свята в вашій школі, училищі, інституті є святом? Мається на увазі не тільки новорічне, а й радян-

ські, професійні, комсомольські (наприклад — Міжнародний день студента, випускний бал у школі, День народження комсомолу, День молоді...). Хочеться почути думки школярів, учнів СПТУ і студентів про те, яким ідеально уявляється їм певне конкретне свято. Пропозиції чи досади ми блікуємо в газеті. Отчекуємо ваших відповідей. Поспішайте це зробити до 10 грудня.

- 1. Яке свято для тебе найдорожче? найвеселіше? найбажаніше?
2. Чи задоволений ти проведенням новорічного свята у своїй школі, училищі, вузі? Чому?
3. Яке свято в нинішньому, 1987 році, для тебе найбільше запам'яталося? Чому?
4. Проведення якого свята в ниніш-

ньому році тебе обурило, роздратувало чи здивувало? Повідом про це коротко і конкретно.
За бажанням можна вказати свої: Прізвище, ім'я та по батькові
Адресу школи (СПТУ, вуза)

Відділ учнівської молоді й соціальних проблем «МК».

ІЗ КОМСОМОЛЬСЬКОЮ ГАРАНТІЄЮ

Молодіжний трудовий колектив філіалу комбінату імені Добрі Орлова в селі Крушари два роки тому запропонував організувати змагання під девізом «Продукції для СРСР — комсомольська гарантія якості». Комплексні швейні бригади імені Димитра Благоєва, Велико Маринова та Димитра Дончева у цьому змаганні йдуть попереду. Вони не одержали жодної рекламачії на свої вироби, які купує Країна Рад.

Із початку року крушарці виготовили продукцію на чотири з лишком мільйонів левів, зекономили чимало допоміжних матеріалів, а також електроенергії. Молодіжний трудовий колектив філіалу здає свою продукцію з першого подання. Ще до кінця нинішнього року буде впроваджене державне приймання, тож у підготовці до нього активувалися комсомольці в бригадних радах, які останнім часом очолили нові бригадири — Маргарита Аспарухова, Анелія Маринова і Марія Ніколова. Усунуто недоліки в організації праці, скорочено шлях від розробки нових моделей одягу до впровадження їх у виробництво.

«АВТОГРАФ ДЛЯ ВАС»

Під такою рубрикою «Пламчкі» публікує інтерв'ю зі знатними діячами науки, культури, літератури та мистецтва. На цей раз автограф «Музика — неоціненне багатство, котре вселяє радість» дає гість Добруджі соліст Софійської філармонії, доцент Болгарської державної консерваторії Петко Радев. Близько десяти років він був першим кларнетистом оркестру Міланського оперного театру, виступав під диригуванням Караяна, Аббадо, Мазела (Італія) і Рождественського (СРСР). На долю Петко Радева випав великий успіх під час виступів з концертною програмою в Толбухіні.

На запитання кореспондента окружної газети: «Чия музика вам найбільше до душі?», гість дав таку відповідь:

— Передусім люблю класичну й особливо твори Шостаковича, Вебера і Брамса. Здавна закоханий і в народну музику.

Добірку за матеріалами Толбухінської окружної газети «Добруджанська трибуна» підготував Н. ДОБРИН.

ДВА з половиною десятиків будинків і 102 мешканці... Із такими «параметрами» аж кортить назвати Галенбек «неперспективним» селом. Могло б, мабуть, так і сталося, якби не було в ньому

раз ми щороку здаємо державі по 10—11 тисяч шкурок. Це примірно сохрокова частина загальної виробництва їх у НДР. Багато уваги приділяємо селекційній роботі, окрім звичайних, темно-брунат-

дернізованих, щиро мовити, від фундаменту й до стріхи.

У невеличкому Галенбеку ця робота є складовою частиною великої програми, яка здійснюється в масштабах усієї країни. Завдяки їй протягом останніх 10—15 років у селах республіки поліпшили житлові умови близько 500 тисяч чоловік.

При цьому робиться все для збереження специфічних особливостей сільського побуту. Люди живуть у затишних окремих будинках з присадибними ділянками. У селах, навіть у самих найменших, є клуб, молодіжна дискотечка, своя «гастшкетте». У ній не так важливо випити мухоль пива, як статечко, не квалячись, погомоніти про діла близьких, про події сільського й світового значення. У сільській місцевості НДР працює близько 9000 палаців культури та клубів різного профілю, майже 16 тисяч спортивних секцій.

Усе це багато в чому сприяє подоланню економічної й соціальної різниці між селом і містом. Та головний напрямок розв'язання цього завдання полягає, звичайно, у зростанні сільськогосподарського виробництва та його ефективності. Такою роботою займаються і в «неперспективному» Галенбеку.

І. ВЛАДИМИРОВ, спеціор АПН. Берлін — Москва.

«НЕПЕРСПЕКТИВНЕ» СЕЛО

свого, заснованого при наявних трудових ресурсах та врахуванні місцевих умов, ефективного господарства. Це ферма по вирощуванню норок. За своїми показниками нині вона одна з кращих у республіці.

— Діло це, — розповідає Міхаель Ліхтнер, керівник однієї з двох бригад, що працюють на фермі, — було для нас зовсім незнайомим. Ноли в Галенбеку утворився імпортований, то в ньому налічувалося всього 14 чоловік. Сила, як самі розумієте, слабка. Чим зайнятися? Навколишні луки — поганенькі. Орна земля — також. Задумали ми рибу розводити, тим більше, що ставни поблизу. Але фахівці з Нойбранденбурга порадили організувати звіроферму. У лютому 1960 року з'явилися в нас перші норки. Звірятко виявилось нежадерлявим. Нашій фермі в 840 самців і 2500 самок потрібно, наприклад, 5 тонн кормів щодня. До раціону входять: яловичина, птиця, риба.

— Досвід прийшов порівняно швидко, — продовжує бригадир, — і за-

них, вирощуємо й голубих норок.

— Заробітки на фермі непогані, — втручається в розмову бургомістр Галенбека Ігнац Ліндхорст. — Від хати до роботи кілька хвилин. До того ж, навколо ліси, свіже повітря, гриби, полювання та й побутові умови незгірше міських. За рік ферма одержує від продажу своєї продукції близько 1,5 мільйона марок. Значна частина з них витрачається на соціальні потреби. Погляньте на контору ферми й побудоване до неї приміщення клубу. Не гірше, ніж у місті. А саме селище?

Справді, люди в Галенбеку не відчувають різниці між своїм побутом і міським. У всіх будинках водогін і каналізація. Йдучи єдиною вулицею Галенбека, бачимо на ній і нові будівлі з підземними гаражами і старі — з високими дахами, але мо-

ІОРДАНІЯ. Підготовка кваліфікованих спеціалістів — запорука успішного розвитку національної економіки. Розширенню системи освіти в країні надається чимало уваги. На знімку: студентки з Аммана.

Фото І. УТІНА. (Фотохроніка ТАРС).

СЕВАСТОПОЛЕЦЬ

3

ВАРШАВИ

Унікальний знімок, надісланий з Варшави напередодні 70-річчя Великого Жовтня, включено в експозицію Музею героїчної оборони і визволення Севастополя. Сфотографований кілька десятиків років тому поруч з тричі Героєм Радянського Союзу І. М. Кожедубом, полковник Війська Польського на звороті знімка написав: «Арнольд Юнітер — севастополець».

Право на такий підпис воїн-інтернаціоналіст, кавалер багатьох радянських і польських бойових нагород, заслужив у боях з фашизмом біля стін чорноморської твердині.

Одісея випускника однієї з Лодзинських гімназій почалася в 1939 році. Серед біженців з поневоленої Гітлерією Польщі був і Арнольд Юнітер. Країна

Рад стала для нього другою батьківщиною. Відразу після віроломного нападу Німеччини на СРСР двадцятирічний поляк пішов добровольцем на фронт.

У складі Приморської армії брав участь в обороні Одеси, Севастополя. Тут у червні 1942-го був тяжко поранений і відправлений на Велику землю.

Після одужання закінчив курси штурманів, потім — льотчиків. І на початку 1943 року був відряджений із групою офіцерів-поляків у 2-й полк нічних бомбардувальників 1-ї спеціальної дивізії 1-ї армії Війська Польського. День Перемоги зустрів у повергнутому Берліні.

У післявоєнні роки Арнольд Юнітер викладав у Вищій льотній офіцерській школі, потім вийшов у запас, працював в Академії красних мистецтв. Вийшовши на заслужений відпочинок, він бере активну участь у роботі Варшавського клубу поляків — колишніх солдатів Радянської Армії.

Кор. ПАТАУ, Севастополь.

події. ФАКТИ. КОМЕНТАР

● Діти на продаж! На жаль, це ще далеко не анахронізм і нині. Щороку на чорному ринку Іспанії продається дві тисячі дітей.

● Звіроферми — одна з форм високоефективного господарювання в сільській місцевості, якщо є відповідні трудові й матеріальні ресурси. Кореспондент АПН знайомить із досвідом одного такого кооперативу в НДР.

ЗЛОЧИННИЙ БІЗНЕС

Закон купівлі-продажу — основа економіки, політики, взаємин між людьми і моралі в країнах «вільної західної цивілізації». Купується й продається все: лісові угіддя і промислові підприємства, радіостанції, газети, телеканали й землі доведених до злидні селян, твори мистецтва (які мали б бути національною власністю), наркотики, жінки, мужчини... діти. Про те, яких масштабі сягнув «дитячий бізнес» на Іберійському півострові, розповідає в одному з своїх останніх номерів іспанська газета «Я».

Щороку на чорному ринку Іспанії продається дві тисячі дітей. Це стало дурним прибутковим ділом для мафії. Новонароджену дитину можна купити за ціну від 50 тисяч песет (близько 250 карбованців) до одного мільйона. Бувало, що дітей обмінювали на... холодильники. У Мадриді діє розгалужена мережа торгівців дітьми. До злочинного синдикату входять навіть лікарі-акушери, черпні й деякі поліцейські, які видають

фальшиві свідоцтва про народження. Боротьба проти мафії вкрай затруднюється через те, що в Іспанії немає статті закону, яка б карала за скоєння такого злочину.

Дітей продають в основному доведених до злидні одинокі матері, які залишилися без васобів до існування і які пробують у такий спосіб «покращити» свою дитину. Активними постачальниками «товару» стають і нові. Ігумени притулків, де утримуються діти проститутки, частенько виконують роль посередників у жорсткому «дитячому бізнесі».

Проте іспанська громадськість по бажав мпиритися із таким варварським виявом діяльності. Прийнятій нещодавно закоп про всиновлення, що регламентує право передачі дітей від рідних батьків батькам названим, па думку багатьох іспанців, допоможе урядові в боротьбі із злочинним синдикатами.

І. НЕМИРА, влас. кор. АПН. Мадрид.

АХІЛЕСОВА П'ЯТА

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА СТОРІНКА

СТОЯВ я на автобусній зупинці по вулиці Володарського. Чую, розмовляють за спиною жінки. Одна з них, висока, говорить:

— От якби взяти отого сантехніка та втомачити у ванну з холодною водою...

— І завгоєпа, — аставила слово друга жінка. І розійшлась: — Та мамилити їм шиї... І як частенько буває в таких випадках, щоб раптово води не стало — ото було бі! А то ціле літо байдуди били! Зима запитася...

— А я думаю, — втрутилась у розмову третя жіночка, — що тут не тільки вони винуваті. Тут і від нашої адміністрації холодою віяло, і від працівників водоканалу.

— Що там, дівчата, мізкувати даром, — не витерпів я, прилучився до розмови. — У будь-якій тяганині винних знайти можна, було б бажання й зацікавленість.

— А хто ти такий будеш, гострозийкий? — закричали вони на мене хором. — Може, саме той, кого не мішало б прополоскати у тій ванній з холодною водою!

— Та це він, мабуть, із водоканалу! — закричала ота висока. — Хоче крайнього знайти, бісова крива...

І кинулися до мене, та марно. Я шмигнув поміж

них і, мов кіт, здерся на товсте, без кори, обшмугане автобусами дерево. Те, що я заліз на дерево так спритно, допомогли мені тренування і настирливість. Як-не-як уже третій рік підряд на жаргаливому святі проводів зими з льодяного

ТОРБА В ТРУБІ

стова на площі з саміського вершечка я знімав жіночі чобітки, за що і одержував призи.

З дерева пояснив дівчатам, що я не той, за кого вони мене вважають, але обов'язково їм спробую допомогти. Та раптом під'їхав автобус, і мої агресивні переслідувачки хутко в ньому зникли.

Зсунувся я тихенько з дерева й вирішив обов'язково зайти в третю міськлікарню, выяснити: хто ж усе-таки винен, що тут уже тривалий час немає теплої води?

Головний лікар О. О. Бабушкін зустрів мене привітно. Почалися балачки, з яких выяснилося, що не тільки теплої води в лікарні немає, а й холодною подають частенько з переборами. На кожному поверсі у посудомийках встановлені титани для

ЛЕТИТЬ СТІЛАЙ

підігрівання холодної води (електричним струмом), але ці титани частенько виходять з ладу. Ремонтувати їх нікому, то доводиться майстрів-електриків вишукувати серед хворих...

— А чого ж не тримає свого штатного електрика? — запитав я.

— А тому, що надто низька оплата праці електрика — всього 82 карбованці. Ніхто не погоджується.

І тов. Бабушкін зажурился ще сильніше, згадавши ще одну халепу. Справа в тому, що коли він звертався до керівників водоканалу з насущного питання, йому відповіли, що якісь бракороби при підведенні води до котрогось із будинків заварили в трубі чи то цеглину, чи то чийсь торбу. От і тичуть пальцями один на одного бригадири й майстри з водоканалу: шукають крайнього.

Справді, хто ж усе-таки винен, хто допустив брак, в якій із труб заварена ота торба? І оскільки ні в чому не винні люди вже так довго страждають без води, то кажуть, нібито у водоканалі почали ворушитися: набирається команда для пошуків торби в трубі.

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ, м. Кіровоград.

КУДИ Ж ПОДІВСЯ ПІВЕНЬ?

У вересневому випуску «АП» ми опублікували фотоусмішку нашого фотомайстра і запросили читачів прокоментувати те, що вони побачили на знімку. І ось, переглядаючи листи з поміткою на конверті «Фотоусміх», адміністрація прийшла до висновку, що найсмійливішим є те, що чигачі так і не дійшли спільної згоди: хто ж усе-таки на знімку — курка й курча, півень і курка, чи курка й півень? Тому й коментарі до фотоусміхи вишлалі такі багатогранні.

«Не лізь поперед батька в пекло!» — такий суворий наказ від імені того, хто на землі, дає наш читач із Добровеличківки Віктор Гусар тому, хто на пеньку.

Олександрійця О. Капітанова цікавить персонаж за сценічним лаптуванням, тобто за межами фотоусмішки: «А де той, з кулінарного технікуму?»

Дев'ятикласниця із Олександрії Юлія Марусниченко подає уривок в незакінченій драмі:

ФОТОУСМІХ

«Курка»: Скільки коштує ця сокра?
Курча: Не знаю. Але голову нею відрубавте безплатно...

На римований підпис надіхнув кіровоградця Анатолія Куманського наш фотоусміх:

КУРЯЧІ ПРИСТРАСТІ

— Ти що ж задумала де, птахо,
В усього світу на виду?
— Зрадливець ти!
І я на плаху
В знак помсти голову
кладу.
Хай совість всю твою
асудомить,
Щоб вік ти проклятим
ходиш.
— Ну, щодо помсти —
невідомо.
А суп удасться —
хоч куди!

За А. Куманським на знімку: курка й півень. Але багато читачів (серед них гайворонці Леонід Кубко і Віталій Білоус) неодноразово запитують: «Куди подівся півень?»

І справді: хтось кудись подівся. Але залишився гумор. За нього й дякуємо всім учасникам конкурсу. Чекайте нових фотоусміхів у наступних випусках «АП». Може, хто й власний запропонує?

Адміністрація «АП».

ЛАКОНІЗМИ

● Кому багато дано, той силкується взяти ще більше.

● Іноді дають на лапу, аби не дали по руках.

● Як правило, закривають нам рота ті, кому ми закрили очі.

● Дехто одержує зарплату більшу, ніж заслуговує, але меншу, ніж йому хочеться.

● Нерідко вгору здійснюються саме ті, кому спуску не дають.

● Важко йти назустріч тому, хто став на слизький шлях.

● Несун вийшов із себе: не вдалось пройти через прохідну.

Борис СЛЮСАР, м. Світловодськ.

ФРАЗИ

● Іноді хабарників беруть на поруки. Замість того, щоб дати по руках.

● Рахується лише з тими, хто йому нараховує гроші.

● Несун — дрібний крадій, розповсюджений у великих містах.

● Нічого не робить, окрім розумного вигляду.

● За звітний період було зроблено чимало. Приписок.

● Виробничий план завалили. Зате перевиконали план по металобрухту.

● Роботи теж помилуються, якщо вони створені наприкінці кварталу.

● Виробнича травма: падіння з високої посади. Юрій РИБНИКОВ.

«ОПЕРАЦІЯ «АВТОБУС»

Таким заголовком та конкретними фактами 29 серпня цього року «АП» критикувала роботу Новоархангельської автостанції та водіїв автобусного маршруту Гайворон—Кіровоград за махінації в дорозі. Довгенько чекали відповіді від керівництва названих порушників, навіть цагадували про це у вересневому випуску «Ахіл-

лесової п'яти» (26.09.87). І ось нарешті відповідь. Її дає заступник начальника Кіровоградського обласного управління автомобільного транспорту М. П. КОТЕНКО:

— В управлінні розглянуто критичну замітку. Перевіркою встановлено, що 23 серпня на автостанції у Новоархангельську зібралось багато пасажирів, які бажали їхати до Кіровограда. Автобусний рейс № 1546 об 11.00 був зівраний з днин Новоархангельського автопідприємства 13544 через відсутність бензину. Коли прибув автобус рейсу № 502 маршруту Гайворон—Кіровоград о 15.20, водій Чистяков Кіровоградського автотранспортного підприємства № 13527

повідомив касирів про наявність 26 вільних місць, які й були продані касиром П. О. Шамрай, а чотири квитки продані поза чергою громадянину В. Н. Балу, оскільки його вагітна дружина погано себе почувала.

Від адміністрації «АП»: Ось така на початку пригладжена-причесана відповідь. Мовляв, факти порушення перевезення пасажирів касиром автостанції і водіями не підтвердились. Звичайно, ви-

правдання своїм ганебним вчинком порушники заднім числом зняли.

Але працівники управління автомобільного транспорту відчули, що не може газета наводити ось такі кричущі факти просто так, з голови, із власної забаганки. Тому закінчується відповідь М. П. Котенка такими словами:

— Однак після перевірки автобуса, який ходить

за маршрутом Гайворон—Кіровоград, виявилось, що водії А. П. Чистяков і С. В. Личкуренко провозили пасажирів без квитків, за що наказом по АТП-13527 № 845 від 9.09.87 р. призначені до відповідальності: обом водіям оголошені догани з позбавленням премії за вересень. Критичну замітку газети обговорено в колективі водіїв, вказано на недопустимість подібних фактів.

«АП» ВІДПОВІДАЮТЬ

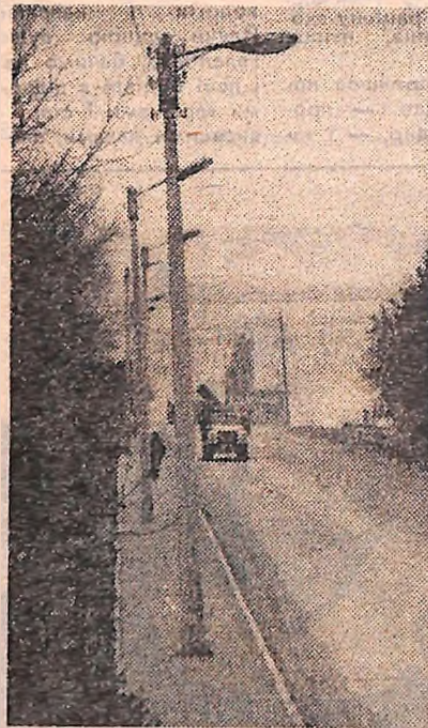
ФОТО-ЗВИНУВАЧЕННЯ

Розізнаємо вам тану шаферську басню: «Іду, я собі іду, аж глядь — на дорозі стовпи повиростали. Як на об'їжджав, а з одним поцілувався». Гарна байка, але, звісно, з натяком. А натякаємо на чальничкові «Міськвітла» товаришаві Г. П. Карякіну, бо їхні стовпи справді повиростали на тротуарі Ровенського шосе у районі «Друкишшу». А якщо хтось кудись задирався? Та й нільність стовпів не віщує нічого доброго — 13.

Але якщо тут, не ловлячи гав, ще можна пройти, то до Кіровоградської телефонно-телеграфної станції взагалі, як бачите, підходити небезпечно. Дуже хотілося б знати, як могли будівельники колишнього тресту «Кіровоградмашвазбуд» (нині «Кіровоградбуд») додуматися бетонний будинок обиладати нахлями, адже від самого

початку було відомо, що вони триматися не будуть. Тільки два роки тому будинок «попливали», а нині вже висить там попереджувальна об'ява. Фото В. ГРИБА.

ЗАСЬ

Кінь часто скаржився в дворі:
— Набридли кляті комарі,
А ось іще один гуде
І теж до тіла припаде.
— Ми припадаємо з любові, —
Пищить Комар.
— Любов до крові?! —
І тут його хвостиком — ляс!
Такий любові всюди — зась!

ВЕЗУЧИЙ

— Везучий ти, —
Борсук до їжака. —
Ти не боїся, навіть, хижака.
Ти, мабуть, у сорочці народився...
Їжак на це сміється роздовися:
— Ти думаєш, Борсуче, я — везучий!
З сорочкою ковтули б,
Та колючий...

Борис ЧАМЛАЙ, м. Кіровоград.

БАЄЧКИ-НАГАЄЧКИ

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському язьїкє.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-28; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділ: комуністичного виховання — 4-66-79; 4-64-21; комсомольського життя та економії — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 4-64-21; оголошень — 4-28-96; норенторської — 3-61-83.

Газета виходить у півторці, четвер, суботу

Друкарня Імени Г. М. Дмитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обласного Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.